

Skörd

en diktsamling av Erik Sjögren

till far och mor julafton 1932

Bakgrund

Erik började i realskolan vid Lunds Privata Elementarskola (idag Spyken) efter sjätte klass. Efter två år gick han över till gymnasiets treåriga latinlinje och tog studenten 1924. Eftersom detta var en privatskola var studierna avgiftsbelagda. Att ta studenten var ovanligt på 20-talet och erik var den ende från Sandby det året.

Efter studenten sökte Erik in till folkskollärarseminariet i Växjö. Han blev inte antagen eftersom han var för ung och började istället studera vid Lunds Universitet. År 1930 avlade han Filosofie magisterexamen med betyg i engelska, tyska och svenska. Under studietiden bodde han hemma i Sandby. Periodvis var han så kallad informator åt en välbärgad familj i Ystad med en son i behov av stödundervisning. En sommar arbetade han extra som lärare i engelska vid Hvilans folkhögskola i Åkarp.

År 1932 fick Erik sitt första heltidsjobb som lärare vid Hedemora Samrealskola. Därefter följde kortare sejourer i Avesta, Halmstad och Skövde innan han gick sitt s.k. provår vid Katedralskolan i Lund. Detta var nödvändigt för att få en fast adjunktstjänst. Under kriget var han inkallad men därefter fick han en fast tjänst vid Örnsköldsviks läroverk. Erik var utvald att hålla invigningstalet för Örnsköldsviks nya läroverk i närvaro av bl.a. prinsessan Sibylla.

År 1948 flyttade Erik tillbaka till Skåne och tillträdde en tjänst som adjunkt vid läroverket i Hässleholm. Där stannade han till år 1971 då han pensionerades. Erik undervisade i engelska, tyska och svenska. Han talade även franska flytande och hade goda kunskaper i italienska, latin, grekiska och tyska. Han hade en bred bildning inom humaniora och som pensionär ägnade han mycket tid åt studier av bl.a. grekisk litteratur. Han hade även ett stort konstintresse och gick kurser i konstvetenskap för professor Borelius i Lund.

Erik var ogift och hade inga barn. Han var populär hos syskonbarnen men väldigt sträng, efter en tillsägelse från Erik vågade ingen annat än att lyda. Han tog ofta syskonbarnen på skogspromenader där överraskningar väntade. Då och då bjöd han på en Köpenhamnsresa med besök vid Carlsberg Bryggerier där en vän, Bent Carlskough, visade runt och lät barnen smaka på bryggeriets produkter. De besökte också någon kulturell institution såsom Glyptoteket eller Statens Museum for Kunst. Dagen brukade avslutas med ett besök på Tivoli. Under några somrar på 50-talet hyrde Erik en stuga i Löderups Strandbad dit släktingar och andra fick komma och bo. År 1983 flyttade Erik till en lägenhet vid Ekesvångsvägen i Genarp, några år senare flyttade han till en marklägenhet vid Lars Kristoffers väg nära min farmor och Eriks syster Ella.

Syftet med boken är att uppmärksamma Eriks talang för skrivandet och att göra hans dikter tillgängliga för släkt och vänner.

Texten ovan är skriven av Hans Nilsson, min pappa och Ellas son.

Tove Nilsson 2016-02-13

INNEHÅLL

Skörd	1
Vandring	2
Gryningstimma	3
Aftonbön	4
Andras	5
Önskan	6
Noli me tangere	7
Majnatt	8
Månen över Räften	9
Orkester	11
I naturen	12
Jordtanke	13
Natt i april	14
Soluppgång	15
Två i skogen	16
En kärlekssång	18
Vagga mitt trötta huvud...	19
Huldresång	20
Var dag...	21
Böljeslag	22
Två dikter i moll	23
Slitna fanor	24
Klassisk tragedi	25
Tung dag	27
Till döden	28
Tal till livet	29
Fängslad	31
Förr och nu	32
Isoldes dryck	33
På restaurangen (Jazz)	34
Meditation	35
Hård tid	36
Arbetslös	37
Ekens fall	39

Skörd

Ett träd
sträcker sina grenar högt i tidig vår
längtansfullt mot blånad rymd
och suger ur jordens must.
Och himlens väder svepa kring dess stam,
Som härdas under hårda pust.
Den böjs men faller ej,
ty jordens krafter jubla i dess sav,
och himlens krafter skänka blomstren fröjd,
och frukten mognar under solens blick.

Skörden
kan börja när septembersolen blänker blekt
kring trädets bugnande grenar.
Där vårens fläktar vita blomster smekt,
till mäktigt strömmande accord
sig vindarna nu förenar.

Bort flyger vårarnas vilsna lek
över sommarens brända slätter,
men det som vattnades i trogen vård
i livets stenbundna örtagård
sin skörd i skymningen sätter.

Mot aftonens sista stråle
höjer han glad i handen –
han som stöttade spröda stammen –
sin och trädets frukt.

1932

Vandring

Jag tycker mig vandra och vandra och vandra
långt bort på en främmad och okänd led,
i fjärran jag hör hur de knota och klandra
de färdmän jag delte min reskost med.

Jag hör, hur de trängas, och somliga slängas
i diket att dränkas i opejlat djup,
och trötta, förhatliga marschsånger mängas
med bergens ekon bland klippornas stup.

Allt högre det bär emot solglänsta höjder,
där allting kan skådas i dagklarnat sken,
och höjd över fattiga sorger och fröjder
jag går dit man endast kan hinna allen.

Men hjärtat är med i den trampande flocken,
och främmande blir mig min ensamma stig
min broder, som går i den luggslitna rocken
jag kommer och lyfter din ränsel från dig.

Gryningstimma

Det flämtar små ensliga ljus i natten,
de fladdra och släckas före sol går upp.
En krusning går över insjöns vatten,
en dag begynner sitt trista lopp.

Det flyger en fågel mot rymdens blå,
han flyger, tills vingarna bära ej mer,
men fastän de andra den fallande ser,
de flyga ändå.

En stjärna släcktes, en fågel föll –
darrande din hand i min jag höll.
När blott en är kvar utav oss två,
skall den andre intet mer förstå.

Aftonbön

Solen sänker sig i sjön,
låt oss be en aftonbön.
Natten snart på mjuka vingar
vila åt den trötte bringar.
Dagen var så ljuv och skön,
låt oss be en aftonbön.

Låt oss be en bön för dem,
som ej ha på jorden hem,
alla dem som svälta, frysa.
Medan ljus ur fönstren lysa,
hotas de till liv och lem.
Låt oss be en bön för dem.

Ej vi heller glömma får
den som helt allena går.
Om han sitter rik i salen
eller vandrar arm i dalen,
varje timme kvalen slår.
Honom vi ej glömma får.

Låt till slut oss be en bön
att ej något få i lön,
som ej kan åt alla givas,
och att vi må åter livas
av en dag så ljuv och skön.
Sluta sen vår aftonbön.

1931

Andras

Allt vad jag äger är också andras –
våren och solen och fåglarnas sång –
andras mera än mitt.
Intet jag har för mig själv.
ej ens min barndoms träd,
de tysta väktarna
av mina tidiga år.
De skola susa över nya släkten
när jag är borta.
Och min hembygd,
du som jag älskat över allt annat
och drömt om att besjunga
i min mandoms mognad,
du är också mina fienders hem
och hem för många tomma själar,
som älska dig mindre än jag.
Nej, inte helt
får du äga och älska, o människa.
Intet – om du ej ägde dens hjärta
som du satt och viskade med en ljum juninatt.

1932

Önskan

Mot sammetsblå aprilhimmel
ser jag månens vita korn.
Jag ser dem fyllas varje kväll som går,
jag ser det vita skenet klarare för var natt
över popplarnas kronor.
Oemotståndligt
kväll efter kväll
ökas den himmelska båglampans ljuseffekt,
tills den har segrat
över gatlyktornas sömniga ögon,
som blinka över asfalten.

O, min själ,
må du växa och klarna lika oemotståndligt
natt efter natt,
dag efter dag,
som månhornen fyllas i aprilkvällen,
att du må överstråla
alla de kalla elektriska lampor,
som tillvaron tänt för mig
och som lysa min väg i natten.

1932

Noli me tangere

Kom mig ej alltför nära.
Till själens slutna rum
vill jag allena bära
min smärta hög och stum.

En mänska är ett tempel
där livets andar bo;
riv ej sigillets stämpel,
stör ej min andes ro.

Jag vill mitt tempel stänga
i sval och stilla vår,
dit får ni er ej tränga,
allena in jag går.

Det heligaste rummet
kan jag ej visa er,
i smärtfullt bräddad stumhet
allena där jag ber.

Kom mig ej alltför nära.
Till själens slutna rum
vill jag allena bära
min smärta hög och stum.

1932

Majnatt

Det är så underligt tyst och still
denna majnatt.
Från sjöns stränder kommer en dimslöja
och höljer björkarna till brudar.
Popplarna kring stationen
stå höga och stela som betjänter,
och på gångarnas sand
faller månljuset kallt, vitt.
Vid skogsbrynet tecknar kvarnen sin silhuett
mot den ljusnande himlen.
En kornknarr skorrar i sädesfältet,
en vipa klagar över ängarna.
Men annars tyst.

1930

Månen över Räften

Månen står röd över Räften;
näktergalen drillar i snåren,
näktergalen jublar från Lingebjersskogen.
Månen hänger som en mogen
och röd apelsin över Räften.

Varför jublar näktergalen i natt?
Majnatt, blida lövsprångsnatt.
Bokarna och björkarna stå som bleka, kyska brudar.
De röda små stugorna stirra med stumma ögon
ut i nattens förtrollade nejd.

I de fattiga små stugorna
vilar det strävsamma folket efter dagens möda.
Sov och dröm era vackra drömmar,
gå inte ut i natt,
ty nejden är förvandlad och trolltyg strömmar
i dunklet i snår och kratt.

Edra tunga dagars bygd
ger er för mycken försakelse
och för liten lön,
för att ni skulle kunna förstå denna sagonejd.
Ni skulle komma ut med sömniga ögon på morgonen
och med ett styng i hjärtat,
gå ej ut i natt
ty ni skulle förakta er hembygd hädanefter.

Månen står röd över Räften,
hänger som en jätteapelsin över skogens toppar.
Långt borta från Billebjer och Hardeberga Hallar
böljar det som ett dimhav,
och som en trädgård med lustiga paviljonger
ligger Sandby i dalen.

Mitt hjärta seglar som ett rött skepp
över min hembygds dimhav;
det kan inte landa, ej finna fäste
men tager blott sorg och svidande fröjd
ur djupet därunder
och styr för fulla segel emot månens nedgång.
Månen står röd över Räften,
röd som blodet i mitt hjärta.

1932

Orkester

Det spelar i hjärtat i tidiga år
som en väldig orkester med pukor och horn,
trumpeterna smattra till marschen som går
över ängar och marker med spirande korn.
Violinerna brusa som bäckarnas fart
när de lösas ur fjättrande bojor,
och som lärksången dallrar i vårluften klart
stiger klangen från flöjt och oboer.

Det spelar i hjärtat i mandomens dag
i allegro går hetsande vild symfoni,
det är drömmar, som brustit, i trummornas slag
det är fanflykt och svek i var disharmoni.
Blott basunernas trygga och taktfasta gång
ger oss bud om att gärningar vänta,
och vi tryggas vid sakta och böljande sång
om att säden vi sådde skall ränta.

Det spelar i hjärtat i senhöstens tid
och som fallande löv virvla tonerna kring;
och i luft som står stilla och darrande blid
ett fiolstråk oss minner om framfarna ting.
Men sen tynar det av och i hetsig final,
vi i dödskampens vånda oss vrider,
tills på valvbro som spännes av mäktig koral
ut ur livet vi dånande rider.

1932

I naturen

Jag förnimmer en okuvlig längtan –
jag har känt den sen barndomens år –
varje gång då det spirar på marken
och det grönskar i hasslarnas snår,
att luta mitt öra mot jorden
och lyssna till rösten som talar,
att höra om alstringens saga,
berättad i skogar och dalar.

På marken är vitt utav sippor,
och vårvinden sjunger kring näset
och trastarna drilla i träden
och humlorna surra i gräset;
det viskas, det talar, det sjunger –
av sången till ro vill jag sövas –
om varandets eviga hunger
som aldrig kan stillas och dövas.

Jag vill sjunka i blommornas andakt,
jag vill dricka ur all-livets källa,
och av markernas dofter berusas,
där de fram mellan blomstänglar välla,
medan högt emot himmelens blånad
på aprilsky och lärkhymner buren
går den eviga kärlekens trånad
som ett lov och ett tack till naturen.

1931

Jordtanke

Jordtanke!
Sakta kryper du längs marken fram
under våta dimmornas töcken.
Du följer bonden, när han plöjer böjd
den sega mullen,
och dovt du dundrar under hammarslagen
ifrån den rökiga smedjan.
Alltid kryper du och pressar dig
hårt mot låga jorden.

Högre stiger du,
när den vajande säden sjunger alstringshymner
och ljusa molntappar jagas
av en länsande junivind.
Då ligger du lättsinnigt
och leker på dikesrenen
bland maskrosens gula
och blåklintens blå blommor.

Men högst stiger du likväl, tanke,
ur Erosnattens dunkel:
då enas trenne uti samma känsla
och deras viljor enas mot ett mål;
då skapas åt den nya tiden
ett släkte nytt och bättre än det gamla.

Natt i april

Det är natt, det är vårnatt, en natt i april,
naturen i andäktig tystnad står,
och månljuset breder sig mil efter mil,
förtrollande stiger en aning av vår.

Se, naturen är stum, men det stumma tar röst,
och det viskar ur källan som rister där klar,
och jag hör hur det suckar ur jordens bröst
och det talar ur vinden som ilande far.

Det lever och myllrar. Vad är det som rörs?
Kan du se, kan du höra den dallrande sträng?
Jag ser och jag hör men vad är det som hörs,
det som stiger i jubel från åker och äng?

Är det bröllop som reds? Vem är bruden, o vem?
Är det aning som spännes men aldrig blir fylld?
Bedårad jag dröjer och vänder ej hem,
förrän randen i öster jag skådar förgylld.

1931

Soluppgång

Vi, solens barn,
vi ha vandrat hela natten, vi ha trotsat köld och trötthet
vi ha stigit emot höjden för att skåda soluppgången.
Natten börjar svinna,
nejden ligger ljus och ren
trogen uti dagg och dimmors bad.
Vägen snor sig smal och ljus
upp mot bergen,
och billyktornas ilskna rovdjursögon
ha slutat stirra.
Men det strömmar
sval och honungsmättad doft från häggen,
när solen bryter fram.

Då sträcka vi
armarna mot guden,
då höja vi pannan
och låta hans första stråle kyssa den.
Heligt vigda
åt hans tjänst i tidig morgonstund,
skall vi gå med denna stråles avglans.
Vårt fattiga liv
ska hämta styrka ur naturens gudstjänst.
Vi som ej kunde tro
på de auktoriserade gudarna –
mammon, hyckleriet och en god samhällsställning –
vi ha likväl ännu inte glömt att bedja:
och vi bad
en solbön denna morgon.

1932

Två i skogen

Vår och sol och himmel blå
över ängar, över fält;
tag min hand och låt oss gå
in i skogens gröna tält.
Trampa uppå mossan lätt;
som en dyrbar matta mjuk
fångar den vartenda fjät –
skogens egen gröna duk.

Sätt dig uppå mossig bädd,
älskling, vid din sida
sjunker jag och är beredd
evigt här att bida.
Skogens nympher titta in,
Pan han börjar skratta;
saligheten din och min
kan han inte fatta.

Pan är gammal, ful och grå,
det lär föga båta
söka honom alls förstå
reda ut hans gåta.
Nej, låt dina ögon blå
se i mina dagen lång,
tankar fram och åter gå
över våra blickars spång.

Älskling, såsom vårens dag
ilar livet från oss hän;
dyra liv, tillbaka tag
vad du givit oss i lön.
Nu vi sjunga dagen bort,
nu vi älska natten lång,
hösten kommer inom kort,
då förstummas spel och sång.

1928

En kärlekssång

Så ljust och tyst kan det bliva
när älskande möta varandra,
då hejdar sig solens skiva
och skyarna saktare vandra.
Och göken som sitter i dungen
tar upp för vår skull på nytt
den låt som om kärlek blev sjungen
från tider som grytt och flytt.

Vi sitta i skymmande natten
när doften från häggarna strömmar,
och sorlet från källornas vatten
ger stoft åt de skiraste drömmar.
Då djupnar vår ande och anar
att högt över stjärnornas färd
finns en värld som blott älskande spanar
och åt älskande blott blir beskärd.

1932

Vagga mitt trötta huvud...

Vagga mitt trötta huvud i ro,
sitt vid min sida i natt, min kära,
kallt är därute på hed och mo,
räven tjuter vid fruset bo,
mörkret och döden är nära.

Ljus var den stunden jag mötte dig,
vilse jag länge, länge irrat;
fåfängt jag sporde om rättan stig
envar blott framåt skyndade sig
fåfängt mot höjden jag stirrat.

Mänskorna blott om sig själva bry;
Gud sina ögon har vänt ifrån landet,
hör ej vår klagan, vårt larmande gny
drar för sin boning en skymmande sky;
hjälpe sig själv den som kan det.

Dock äro vi svaga, och fåfängt vi tro
oss själv kunna bördorna bära,
därföre sammans vi bygga och bo.
Vagga mitt trötta huvud i ro,
mörkret och döden är nära.

1930

Huldretös

När du står inunder vårens björk
leker solen i ditt ljusa hår;
du blir ett med trädets vita stam,
du blir skogens huldra där hon går
tyst och skygg på mjuka mossan fram
från sitt bo i skogens mitt där granen ruvar mörk.

När du springer fram och slår min hatt
fräckt i backen med ett tjuvpojksskratt,
när du sprattlar, söker kyssen hindra,
medan dina ögon lystet tindra:
blir du mer än huldra, blir du helt min egen tös,
varm och öm och yr och kvick som vesslan i ett rös.

1932

Var dag...

Var dag när jag dig inte ser
går solen uti skyar ner,
och vinden viner kall och hård
som på en öde kyrkogård.

Men om du blott emot mig ler
ett under i mitt hjärta sker,
då gryr det morgon i min själ,
då vill jag hela världen väl.

1932

Böljeslag

Smeksamt och sorgligt slår vågen mot stranden,
blänkfyren brinner så blekt genom diset,
daggen har duggat på gräset i sanden,
ödsligt det prasslar i ljungen och riset.

Sjukt är mitt sinne, som våg vill det sjunka
tröstlöst och trött emot intets strand.
Dagen har dejliga blommor som prunka,
kvällen blott kyla för själar i brand.

1931

Två dikter i moll

Vad är det som sorgset låter
över tjärnens öde vatten
Det är blott min själ som gråter
ut sin nöd i tysta natten.
Kom och tag min själ och bär den
uppå trogna starka händer,
som en fågelunge är den
främmande i livets länder.
Den har än ej lärt sig flyga,
vill blott till ett troget bröst sig smyga

- - - -

Intet blir beständigt,
intet härdar ut;
den du mest har älskat
svek dig dock till slut.
Över tiden höjer
vansklighet sin krona,
och i ljusets rymder
mörkrets makter trona

1931

Slitna fanor

Alla fanor bliva slitna,
sen de fladdrat alltför länge,
bärarena väderbitna,
sen de traskat alltför länge.

Idealen mist sin sälta;
fadd blir smaken uti munnen,
när dess förekämpar kälta
blott om mat för egna munnen.

Vad man högt och rent kan hylla
i de första tjugo åren
inskriptioner bli att fylla
kransens vita band på båren.

1932

Klassisk tragedi

Min sorg hänger på skyarnas röda ränder
som en mask i en klassisk tragedi.
Den grinar fånigt åt mig
varje morgon,
grinar som en pajas åt cirkuspubliken.
Min sorg hjular kring jorden
med solskivans hetsiga fart
och spanar efter en speglande lyckosjö
där den kan nedsänka sina strålpilar.

Som en drake insuper den goda friska luften
och utspyr den i vidriga strålar genom näsborrarna
förpestande allt,
så förbränner min sorg vad som grönskar grönt.
Så brinna mina ögon heta och hatfulla
och förtorka allt gott verk
som gjordes förr under lyckligare stjärnor.

Ja, min egen andes barn vill jag förgöra och mörda,
som Medea står jag med kniven redo.
Akta er, alla min andes barn, ni alltför veka,
akta er för hatet som föder hämnd. –
”Vad ont ha vi då gjort,
vi goda tankar du fordom tänkte?” –
Ingenting ont, men avlade blev ni av Satan,
som tagit en ängels gestalt,
när han låg hos mig.
Nu har han slängt sitt skimrande hölje,
och därför måste ni dö,
ty förtvivlan är mäktig onda tankar,
och oskyldigt måste det goda förgås.

Så går det klassiska dramat åter över scenen,
och min sorg hänger som en antik mask,
leende tragisk och sorgset komisk,
därborta på aftonskyn.

1932

Tung dag

Brist, o mitt jäktade hjärta, brist,
falna till stoft och aska;
livet har all sin mening mist,
tröttande blev det att ensam traska.

Livet är öde och grått och trist
gäckar med syn och sägen;
intet är säkert och fast och visst,
vilse jag tagit om vägen.

Brist, o mitt jäktade hjärta brist,
tystna, o sång, på min tunga,
sången har allt sitt jubel mist,
timmarna bliva mig tunga.

1932

Till döden

O, död, jag har känt dina svala
händer stryka min kind.
Då jag låg uti ångest och dvala
kom du som aftonens vind.

Då blev du min själs förtrogna,
i natten jag hörde din röst.
Åren så sakta mogna,
dagarna luta mot höst.

Du talte mig tröst och lisa:
irrande, ensamma själ,
nu vill livet dig visa
att ändå det menade väl.

1932

Tal till livet

Jag sade till livet:
Liv, slå mig med käppar och gissel,
ge mig steniga, mödosamma vägar,
ge mig tistel och törnen att bloda mina händer,
låt mig törsta under dagens stekande sol
och darra ensam i kalla stjärnnätter
för mörkrets och fasans makter.

Då skulle jag kämpa
min kamp titaniskt, röja tistelfälten
och låta rosor gro där förr var törnen.
Då skulle jag växa
till livets egen like,
som aftonskuggan växer när solen sjunker.
Härdad och hård
jag skulle höja pannan till en hälsning
när skördens herre kom att skära
säd som var hans.

Men du räckte mig, liv,
bedrägliga drömmen
i skönhetens skimrande pokal.
Du lät mig vandra i passionens tungsusande
urskogar,
och bredde gröna fält och ängar för min blick.
Du lät mig aldrig komma utanför trollcirkeln,
aldrig dit ut där de hårda hedarna lågo.
Men när vissnaden kom, hösten kom,
då hade dina skogar endast uvars skrik
och korpars hesa skrän,
då låg den vita frosten över alla ängar,
missräkningens ödsliga vita frost.

Varför lockade du mig, liv,
med syner av sällhet som svekas grymt?
Nu ligga tio år och tynga hjärtat,
år som runnit ut i sanden,
som rivit oläkliga sår i själen
och som ej heller gagnat någon annan.

Liv, vill du ej forma mig efter din vilja,
så måste jag gripa dig om strupen,
så tvingar jag dig på knä
och gör dig till min egen viljas slav.

1932

Fängslad

Jag går som ett rasande vilddjur i bur,
jag timrat en bur som jag ej kommer ur.
Var dag som i drömmande dådlöshet svann
som en stängande spjäla i buren jag fann.

O liv, som mig slöt i ett fängsel, förlåt,
ditt galler jag skakar i meningslös gråt.
Som en tämjare står du om natten ibland
mörk, dyster med gisslet i lyftad hand.

O, slå mig till blods med ditt gissel, o liv,
de röda och svidande såren mig giv,
ty lärde jag känna din kuvande makt,
min kraft skulle sporras till ädelt förakt.

Då kanske jag skakade gallret itu
och reste mig bjudande mäktig som du.
Du kunde ej längre förakta mig då,
vi skulle försöka varandra förstå.

Du sänker ditt gissel och undan dig drar,
och strömmen av människor sorlande drar.
Förströtт en och annan betraktar min bur,
mitt fängsel som ingen kan lösa mig ur.

1932

Förr och nu

Förr var mig trädens susning nog och blommors doft på ängen,
på mina frågor fick jag svar av gök i sunnanskog.
Som biet suger sötma utur sälgens gula hängen,
ur vindens gång jag vishet drog, ur våg som muntert slog.

Men sedan diktens genius tänt uti mitt bröst sin flamma,
att skapa utur lust och kval en värld blev nu min lott.
Allt vad jag ser därute nu tycks från mitt inre stamma,
av denna verkligare värld en speglad avbild blott.

1932

Isoldes dryck

Isoldes tunga kärleksdryck jag tömt,
och i passionens natt var gräns försvann
emellan liv jag levt och dröm jag drömt,
allt i en töcknig, klibbig ström förena.

Men lyckades jag dikta blott en rad,
gick lidelsen till ro uti mitt hjärta.
Renad och stärkt som ett hälsobad
min själ steg fri ur skaparvåndans smärta.

1932

På restaurangen (Jazz)

Du dansar, livet dansar dig emot,
du ler och dansar tills du mister sansen,
all livets mångfald ligger för din fot,
trött och blasé du ler åt hela glansen.

Uppå ditt bord en fashionabel drink.
Bak turkisk skärm ett dämpat lampljus faller
mot pudrad kind och läppens röda smink
som innefattar skönt din muns koraller.

Nu kom ett skri ur saxofonens hals,
trumpetens tub i sakta snyftning bävar
och gråter fram en tango eller vals
till vars Havaji-ton du framåt svävar.

I jazzens vilda rytm du söker nå
den smula liv dig annars blev förmenat,
men dessa vågor allt för dämpat gå,
kulturen dem från deras vildhet renat.

Du är ett konstverk, skör och fin och näpen
en planta som ej våg och vindar når,
och i ditt öga läser jag en häpen
förundran att därute stormen rår.

1931

Meditation

Stilla ligger havet, stilla,
minsta bölja gått till ro,
uti strandens vilda törne
bygger fågeln fredat bo.

Nyss har upprörd bölja larmat
kastat tång och skal mot land,
mången mås vars vingar svikit
slogs till döds av våg mot strand.

Stormen skonar, stormen dödar,
genom världen går den vild,
mången ligger vrak på stranden
innan afton kommer mild.

1931

Hård tid

Liv skall vara kamp och strid
och prövningar jämväl
och då och då en smula glädje.
Liv skall skifta som en vårdagshimmel
skall vara hårt som vinternattens död
och bida långsamt sommarns ankomst.

Bort mättnad, njutningar och fulla skålar,
kom saknads bleka, torftligt klädda mö.
Jag vill ej stå i solens varma strålar,
jag seglar ut på stormig, höstlig sjö.
Jag vill ej sjunga mer om sol och vårar
för dem som aldrig skådat sol och vår,
jag vill ej planlöst gråta ömkans tårar
över eländet – hellre ut jag går
och låter stridstrumpetens toner samla
folk ifrån gränder, gator, torg och hus –
dom som ha mod att riva ner det gamla
och bygga världen mera ren och ljus.

1932

Arbetslös

Är jag väl sämre än andra?
Är jag oduglig, okunnig och utan talang?
Sonar jag rättvist ett felsteg jag begått
eller oförskyllt något som andra förbrutit?
O, att vara utestängd,
o, att vara bannlyst från livet, det brusande,
att ej få vara med om världsbygget.
Att ej få susa med i samhällskedjan,
den oljeglänsande, rasslande,
men att ligga
som en rostig länk på smedjans bakgård
och bara sparkas till.

Oduglig?
Men jag har ju aldrig fått pröva mina krafter.
Jag har ju bara haft mitt yrkes hundår
för en gnatig mästare.
Nu när jag kunde uträtta något,
nu när skapardriften sjuder,
kommer alltid samma svar:
vi har redan för många.
För många, för många, för många.
Varför säger man inte:
det är för många stjärnor på himlen
och vattendroppar i oceanen?

Arbetslös.
Jag ligger på en grönskande brink medan skyarna vandra.
Bråtт ha skyarna.
Bråtт ha myrorna och humlorna som surra runtom mig,
så bråtт att de inte se mig.
Men jag stirrar mot himlens blånad och maler dystra tankar.
Snart maler väl hjärnan tomt.
Bort rinna mina bästa år
som en rännil försvinna i sanden.
Musklerna slappas
och fantasiens bilder blekna en efter en.
Det blir kallt,
jag blir trött av att ligga och vandrar långsamt hemåt
för att äta,
tyst och bitter till sinnes,
brödet min fader ännu kan dela med sig.

1932

Ekens fall

Det gick en förfärande storm över världen.
Den stolta eken föll
hundraårig.
Men asparna böjde sig ödmjukt för vindens vrede,
läto sig piskas och lade sig utmed marken,
reste sig igen
skamfilade, skälvande men oskadda,
när stormen bedarrat.

Jag såg med sorg den mäktiga eken ligga
meningslöst uppryckt.
Som ett blödande sår stod hålet i marken,
och stönanden stego ut stammen som låg där:
Varför, varför
får jag ej längre gunga fåglarnas bon
i ljusblå morgonluft
och skänka människorna svalka?
Varför, varför
får jag ej längre tala med stjärnorna eviga ord
i gnistrande vita nätter
och höra vinden tolka i min krona
allt varas växling.

Ej fick han svar,
ej fick han svar på frågan som fördes genom skogen,
ej fick den döende eken svar.
Asparna som stod där med sina lakejryggar
hade intet svar.
Tisslade bara strunt med hasslarna
och viskade inställsamt med vinden.
Som slavar för en sultan
förr de stått
och ödmjukt beundrat den mäktige.
Men aldrig då,
ej heller nu
förstodo de honom helt –
ej i hans styrka, ej i hans fall –
blott att de själv sluppit undan.

1932